

Geronimo Stilton

VOORPUBLICATIE VAN

HET
SKRISTALLEN
ZWAARD

Belangrijke personages

FLORINA

De Feeënkoningin. Met behulp van de Ridder van de Zilveren Roos probeert ze de vrede en de rust in Fantasia te bewaren.

SATURNO / GENERAAL DAPPART

Saturno, de dappere elf die Strega heeft verslagen en het Riddereiland weer tot leven heeft gewekt. Hij is nu de Oppergeneraal van de nieuwe, door hem opgerichte orde Ridder van de Zilveren Roos.

ZORDAN

Een elf met blonde haren en groene ogen. Hij behoort tot het volk der Zwerfelfen. Zordan is een van de meest veelbelovende jonge ridders.

Hij heeft een open, vrolijk karakter en een groot hart. Met het zwaard is hij heel behendig.

ALENA

Zij is de eerste Bosnimf bij de Ridder van de Zilveren Roos. Ze is vriendelijk maar weet precies wat ze wil. En ook al is ze klein en tener, niemand is zo snel en handig met de zweep als zij.

ALQUIN

Jonge Ridder van de Zilveren Roos. Zijn haar is pikzwart en zijn wat sombere ogen zijn al net zo donker. Zijn vader is een Sterrenelf, over zijn moeder is niets bekend. De sabel die hij bij zich draagt, is gesmeed door zijn vader.

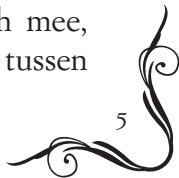
Wat vooraf ging:

Dit is een verhaal van lang geleden. Van een tijd waarin het wapengekletter en het vreselijke gebrul van de vechtende draken eindelijk was verstomd, in de meer dan duizend rijken van Fantasia.

Er kwam een nieuwe ridderorde, met als wapen een zilveren roos, opgericht door de elf Saturno, die al snel door iedereen generaal Dappart werd genoemd. De nieuwe ridders stonden dag en nacht paraat om Florina's rijk te beschermen tegen onrechtvaardigheid, ook in deze tijden van vrede, zich ervan bewust dat het Kwaad altijd op de loer lag.

En inderdaad, op een dag als alle andere dagen, kreeg het Riddereiland onverwacht bezoek:

Het was bijna avond toen een kleine gestalte met een smaragdgroene mantel, waarop magische symbolen en glinsterende runentekens waren geborduurd, aan land ging. De gestalte droeg een ongelooflijk geheim met zich mee, dat eeuwenlang verborgen had gelegen tussen

de bladzijden van een magisch dagboek; een mysterie dat bijna net zo oud was als Fantasia zelf, en dat na al die jaren eindelijk zou worden onthuld ...

En op dat moment begint deel 1 (*Het Dromenlabyrint*) van de reeks de *Ridders van Fantasia*: het avontuur dat het lot van drie jonge en moedige Ridders van de Zilveren Roos bij elkaar zou brengen.

Tegen het eind van hun opleiding aan de Ridderacademie zullen Alquin, een Sterrenelf, samen met Alena, een Bosnimf, en met Zordan, een Zwerfelf, een gedenkwaardige daad moeten verrichten: zij moeten het opnemen tegen het donkerste Kwaad dat het eeuwenoude Dolende Dromerseiland, dat al eeuwenlang door de eindeloze zeeën van Fantasia dobbert, in zijn macht wil krijgen. Het wordt bewoond door de Dromers, een oud volk dat ooit in staat was hun dromen werkelijkheid te laten worden, en dat, na een hevige strijd, gevangen is in een eeuwige slaap.

De arme Dromers, die nog nooit van het woord “oorlog” hadden gehoord, kwamen

voor het eerst in aanraking met plunderingen, zwaardgevechten en legermarsen toen het Barbaarse Leger hun schiereiland wilde veroveren. Een schiereiland, want in die tijd woonden de Dromers nog op het vaste land, al lag hun rijk helemaal aan een van de uiteinden van Fantasia. De meesten probeerden zich te verbergen en ergens een veilig heenkomen te zoeken. Maar tegen de tijd dat de feeën van koningin Florina de Fleur aankwamen om hun vrienden te hulp te schieten, was het al te laat. Weinigen hadden het overleefd ...

Om de overgebleven Dromers te verlossen van verdere aanvallen, rukte Florina de dunne strook land los, die het rijk met het vasteland verbond. Zo werd het schiereiland het Dolende Dromerseiland. Het eiland drijft sindsdien doelloos op de golven mee. Bovendien hulde Florina het eiland in een dichte mistbank, zodat het voor haar vijanden van ver niet meer te zien was. De Dromers die het overleefd hadden, waren zo uitgeput en ontdaan dat ze niet meer in staat waren om te dromen. Ze vielen in een droomloze slaap waarin ze geen dag, geen uur,

zelfs geen tel ouder zouden worden, terwijl ze over de zeeën en oceanen van Fantasia bleven ronddolen.

Maar er is iemand die plannen beraamt om het eiland te veroveren en de machtige bewoners uit hun slaap te wekken. Met een leger Woestijntrollen, cyclopen en Grimmige Orken is Lord Rabiaat op het Dromerseiland aangekomen. Hij wil de Dromers, waarvan er een paar op wonderbaarlijke wijze aan het ontwaken zijn, hun gave om dromen werkelijkheid te laten worden afpakken om ze voor zichzelf waar te maken.

Op het moment dat Alquin, Zordan en Alena er door generaal Dappart op uit worden gestuurd om op het Dromerseiland poolshoogte te gaan nemen, weten ze dit allemaal nog niet. Er staat hen een zware strijd te wachten ...

Maar dit is niet de laatste strijd die er in Fantasia geleverd moet worden, een nieuw gevaar ligt alweer op de loer. Deze dreiging heeft zijn oorsprong in het Rijk van de Eeuwige Nacht en heeft iets te maken met Alquins moeder, die

hij nooit gekend heeft. Natuurlijk gaat Alquin eropaf, maar eerst gaat hij met verlof. Na zeven lange jaren gaat hij terug naar het Sterrenrijk om zijn vader en zijn thuis weer op te zoeken. En zo begint *Het Kristallen Zwaard*, het 2^e deel uit de *Ridders van Fantasia*.

Lees maar:

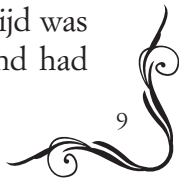
1

TERUG NAAR HUIS

Kijk, Goudoog!’ riep Alquin opgetogen, terwijl hij zijn blauwe draak het landschap aanwees dat tussen de wolken door onder hen te zien was. ‘We zijn er bijna, zie je dat? We zijn weer thuis!’

Zijn zwarte haar wapperde in de wind, zijn donkere ogen glinsterden in het licht van de opkomende zon, en de jonge ridder straalde over zijn hele gezicht.

Zeven lange, eindeloze jaren: zo veel tijd was er verstreken sinds hij zijn geboortegrond had

verlaten. Het Sterrenrijk strekte zich onder hem uit als het mooiste schouwspel dat hij zich kon voorstellen. Het was nog precies zoals in zijn herinnering.

Alquins hart begon sneller te slaan. ‘We zijn thuis, eindelijk ...’

Goudoog slaakte een lange fluittoon. Ook hij was opgelucht. Hij voelde de blijdschap van zijn ridder, en de streling van de warme zomerwind bezorgde hem een heerlijk gevoel van vrijheid. Hij spreidde zijn grote vleugels nog verder uit en scheerde sierlijk door de lucht.

‘Kijk!’ riep Alquin weer, terwijl hij de hals van zijn draak aaide. ‘Dat is de Vallei van de Vallende Sterren, zie je het, Goudoog? En daar-ginds is de Taveerne van de Drie Manen ... Niet te geloven! Het is allemaal nog precies zoals vroeger; er is in zeven jaar tijd niets veranderd!’

De elf hield zijn hand boven zijn ogen tegen de felle zon en tuurde naar beneden. In de verte schoof het gouden licht van de dage-raad over kasteel Aureastella, dat statig afstak tegen de hoge, donkere toppen van het Zilveren Sikkel-gebergte; het kasteel was een en al sier-

lijke torens en gekleurde ramen, omzoomd door geurende bloementuinen die steeds duidelijker in zicht kwamen aan de horizon.

Als kleine jongen was Alquin vaak met zijn vader naar het hof geweest,

en elke keer was hij verbluft door de rijkdom en pracht van die magische plek. Zijn vader was een vakkundige smid die al jaren vol passie en toewijding fijn bewerkte wapens, helmen en harnassen smeedde.

Zijn werk werd zo gewaardeerd dat hij al voor de geboorte van zijn zontje was benoemd tot Hofsmid.

Alquin schudde ontroerd zijn hoofd toen hij terugdacht aan de tijd dat hij als elfjarig jochie bewonderend naar de harnassen van zijn vader keek, alsof het juwelen waren, en droomde van een toekomst als ridder.

Die tijd leek nu ontzettend ver weg, zo veel

was er inmiddels gebeurd. Ten eerste, hij kon het nog maar nauwelijks geloven, maar hij was nu echt een ridder. Een Ridder van de Zilveren Roos! Alquin dacht terug aan zijn lange opleiding aan de Ridderacademie die was opgericht door Saturno, de dappere elf die de Heksenkoningin had verslagen, en die nu bij iedereen bekend stond als generaal Dappart.

Daar had hij niet alleen geleerd met wapens om te gaan, maar vooral ook om zijn eigen angsten te bestrijden zoals je een vijand van vlees en bloed bestrijdt. Want zoals Dappart altijd zei: een echte ridder moet niet alleen zijn moed tonen, maar die moed ook met wederzijds vertrouwen en loyaliteit ten dienste stellen aan anderen.

Zo had Alquin samen met twee andere jonge ridders, de Zwerfelf Zordan en de Bosnimf Alena, zijn eerste grote missie ondernomen: hij had de wrede Kadavor verslagen en gezorgd dat zijn zeerovers niet verder konden oprukken, zodat het Dolende Droomeiland kon ontwaken uit de magische slaap waarin het eeuwenlang gevangen had gezeten. Uiteindelijk hadden hij

en zijn vrienden als dank het voorwerp gekregen waar elke ridder het meest naar verlangt ...

Alquin liet zijn hand langs zijn zij glijden, waar zijn dierbare Lotsabel schitterde als een zonnestraal: dat was het geschenk dat hij van de Droomster Somnia had gekregen om hem te bedanken voor zijn moed en toewijding. Het was gemaakt uit de brokstukken van zijn eigen oude sabel, die zijn vader zeven jaar daarvoor had gesmeed. Nu hing de Lotsabel aan zijn gordel, als bewijs dat het allemaal echt gebeurd was.

De jongen deed zijn ogen even dicht en sloeg zijn armen om de sterke hals van Goudoog. Wat zou zijn vader van hem denken? Zou hij al over zijn missie gehoord hebben? Hoe zou hij hem ontvangen?

‘Ik heb maar een korte tijd om met papa door te brengen’, verzuchtte hij.

Hij en zijn vrienden hadden namelijk niet meer dan een week verlof gekregen. Zeven dagen rust om met jullie dierbaren door te brengen. Dat hebben jullie wel verdiend! Met die woorden had generaal Dappart afscheid

van hen genomen voordat de drie elk naar hun eigen rijk waren vertrokken.

Bij die herinnering werd Alquin overvallen door een vreemde mengeling van blijdschap en bezorgdheid.

Als een voorgevoel ...

Goudoog scheerde over de groene vlakten van de Vallei van de Vallende Sterren totdat er onder hem een klein dorpje omringd door akkers verscheen. De huizen stonden dicht tegen elkaar aan, alsof ze elkaar warm moesten houden tijdens de lange winternachten. Het waren eenvoudige woningen van hout en gladde steen, met puntdaken. Het dorp lag rondom een onverhard pleintje met een fraaie marmeren waterput in het midden, precies naast de Stronk van de Duizend Tongen. Hier daagden de beroemdste verhalenvertellers van Fantasia elkaar jaarlijks uit met gezangen en verzen tijdens het Midlentefeest.

Het was natuurlijk niets vergeleken bij de

Ridderburcht met zijn geplaveide pleinen vol mozaïeken en spetterende fonteinen, maar Alquin koesterde de herinnering aan zijn dorpje als een kostbare schat, en nu hij het eindelijk terugzag kreeg hij op slag een gevoel van rust over zich.

‘Dat is het Dorp van de Huizen met Punt-daken!’ riep hij, en hij wees Goudoog een plek waar hij kon landen. ‘We kunnen dalen, maatje!’

Dat liet de blauwe draak zich geen twee keer zeggen. Met een enthousiaste brul maakte hij een draai en zette de landing in, waarna hij ondanks zijn enorme omvang heel lichtjes de

grond raakte en nauwelijks een zuchtje stof deed opwaaien. Daarna vouwde hij zijn vleugels en hielp Alquin met een kleine beweging van zijn rug af te stappen.

Meteen kwamen de eerste nieuwsgierige bewoners uit hun huizen: het kwam niet elke dag voor dat er een blauwe draak midden in het dorp landde! En dan ook nog met een ridder op zijn rug!

De bewoners van het dorpje waren zo verbaasd dat de jongen onwillekeurig moest lachen. Behoedzaam kwamen ze wat dichterbij, met een mengeling van verbijstering en argwaan. Ze wisten dat een Ridder van de Zilveren Roos in Fantasia de taak had om vrede en recht te beschermen, maar afgezien van de zeldzame bezoeken van Spica en Saturno waren ze niet gewend om ridders te zien, en ze wisten niet goed hoe ze zulke belangrijke personen moesten bejegenen.

‘Maar jij ... jij bent ...’

Alquin draaide zich om en zag een jonge Sterrenelfin op hem af komen, met een beginnend lachje op haar vriendelijke gezicht. Ze had

lange blonde vlechten en saffierblauwe ogen. Ze staarde hem aarzelend aan, alsof ze zijn gezicht wel herkende maar niet zeker wist of hij het ook echt was.

‘Jij bent ... Alquin!’ riep ze ten slotte.

De jonge ridder knikte vrolijk. Daarop verdrongen ook de andere elfen zich ongelovig om hem heen.

‘Alquin? Echt waar?’

‘Ja, het is hem!’

‘Nu zie ik het!’

‘De zoon van Namur, de smid?’

‘Met een blauwe draak?’

‘Welkom thuis! Welkom thuis!’

Algauw was het een vrolijk geroezemoes op het plein van het Dorp van de Huizen met Puntdaken. Iedereen wilde de jongen de hand schudden, want ze hadden hem al jaren niet meer gezien. Oude vrienden, kennissen, bewoners die hem alleen maar van horen zeggen kenden ...

Te midden van al die hartelijke omhelzingen stond Alquin verlegen te lachen. Deze ontvangst ging al zijn verwachtingen te boven.

‘Mijn jongen!’ klonk ineens een diepe stem. ‘Maak plaats! Aan de kant! Ik wil hem zien!’

Twee sterke, gespierde armen klemden Alquin van achteren vast.

‘Papa!’ riep de jongen, toen hij eindelijk los was uit die enorme omhelzing.

Namur lachte opgetogen en klemde hem vervolgens nog steviger vast, alsof hij bang was dat hij er weer vandoor zou gaan.

‘Laat me eens naar je kijken, jongen!’ zei Alquins vader terwijl hij hem een eindje van zich af hield en hem van top tot teen bekeek. Hij was echt groot geworden! En hij zag er zo sterk en zelfverzekerd uit! ‘Wat ben je gegroeid!

Je bent een volwassen vent geworden! Maar je blijft altijd mijn zoon Alquin ...'

De oudere Sterrenelf had licht, kort haar, een woeste snor in dezelfde kleur en felblauwe ogen die zijn ronde gezicht lieten stralen. Hij had rode wangen van de zon en van het rennen, een flinke buik en benen zo stevig als pilaren: ja, dacht Alquin, hij zag er nog net zo uit als altijd ... alleen dan met een paar haren minder en een paar kilo meer!

De jonge elf was dolgelukkig: in de zeven jaar die hij ver weg van hier had doorgebracht was hij altijd blijven verlangen naar huis en naar zijn vader, ondanks al zijn successen en overwinningen, en vandaag verdween voor het eerst in lange tijd de somberheid uit zijn blik.

Er ontbrak nog maar één ding ...

NAMUR

De ochtendzon wierp zijn licht over het pad dat naar het huis van Namur leidde. De kleine woning met de smederij eraan vast stond aan de rand van het dorp, vlak voor een houten bruggetje over de Rimpelende Rivier.

Van daaruit kon je in een halve dag naar kasteel Aureastella reizen. Zodra Alquin zich had kunnen losmaken van alle begroetingen en handdrukken van zijn dorpsgenoten liep hij met zijn vader mee.

‘Zo’n ontvangst had je niet verwacht, hè?’ zei de oude smid.

‘Nee’, mompelde Alquin in gedachten verzonken. ‘Niet na zo’n lange tijd. Het is allemaal zo ...’

‘Ongelooflijk?’

‘Ja.’

Namur knikte en zijn ogen glommen van trots. ‘De verhalen over jouw prestaties hebben

ons ook bereikt, jongen!’ riep hij met zijn zware stem. ‘Je had het eens moeten zien toen het nieuws hier bekend werd. Wat een dag, jongen! Ik kon de deur niet uitkomen of ik werd meteen aangehouden door dorpsgenoten die vroegen hoe het met je ging of die me feliciteerden! Ik heb zelfs een brief ontvangen van kasteel Aureastella!’

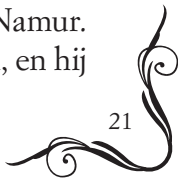
Met een glimlach dacht Alquin terug aan alles wat er de afgelopen jaren was gebeurd: alle inspanningen, alle vermoeienissen, alle akelige momenten ... het was het allemaal dubbel en dwars waard geweest, elke moeilijkheid was overwonnen.

En er waren nogal wat moeilijkheden geweest, vanaf het begin van het hele avontuur ...

Toen Alquin had besloten dat hij niet in het voetspoor van zijn vader wilde treden omdat hij ridder wilde worden, had hij het niet gemakkelijk gevonden om dat op te biechten aan Namur.

De smid was altijd vrolijk en meegaand, en hij

zou alles over hebben voor het welzijn van zijn zoon, maar hij kon soms ook heel koppig zijn. Bovendien had hij zijn hele leven gewijd aan zijn ambacht, en de gedachte dat hij zijn smederij ooit zou moeten sluiten was niet eens bij hem opgekomen. Alquin was een goede, gehoorzame jongen, pienter en ijverig, en Namur was er altijd als vanzelfsprekend vanuit gegaan dat zijn zoon niets anders wilde dan de familietraditie voortzetten.

Maar nee ...

Ondanks al zijn twijfels en schuldgevoelens had Alquin uiteindelijk de moed gevonden om Namur op te biechten dat hij graag naar de Academie voor Ridders van de Zilveren Roos wilde, de meest prestigieuze academie van heel Fantasia. Had hij dat maar nooit gezegd!

Zijn vader was heel teleurgesteld. Hij had meteen nee gezegd en daar bleef het bij.

‘Geen sprake van!’ had hij geroepen, op een toon die geen weerwoord duldde.

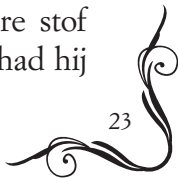
En wel een maand lang weigerde hij van gedachte te veranderen. De lange gesprekken, de knallende deuren, de boze stiltes en de

wanhoop van de jonge Alquin leken allemaal niet te helpen.

Maar op het eind wonnen toch de liefde en het verlangen om zijn zoon gelukkig te zien, en had hij besloten om Alquin zijn toestemming te geven. De jongen had nooit geweten wat nu de doorslag had gegeven; hij kon niet weten dat hij toen al, zo klein als hij was, begon te stralen als hij het over de Ridders van de Zilveren Roos had; dat er een intens, bijzonder licht in zijn ogen schitterde dat niemand kon negeren, en zijn vader al helemaal niet. Namur had in de blik van zijn zoon dezelfde vastberadenheid gelezen die hemzelf er ooit toe had gedreven om smid te willen worden. Daardoor had de teleurstelling in zijn hart uiteindelijk plaats gemaakt voor trots, en voor de hoop dat ook Alquin vroeg of laat zijn droom zou kunnen waarmaken.

De jonge elf herinnerde zich als de dag van gisteren het moment waarop hij was vertrokken naar de Ridderacademie.

Bij de voordeur had zijn vader hem een voorwerp overhandigd, gewikkeld in donkere stof met een rood lint eromheen. ‘Voor jou’, had hij

er ontroerd bij gezegd. En met bonzend hart had Alquin zijn eerste echte zwaard uitgepakt.

Een sabel.

Zijn sabel.

Het wapen dat hij vanaf die dag bij zich zou dragen tijdens alle oefeningen en gevechten.

Nu hij ouder was kon Alquin trouwens maar al te goed begrijpen waarom zijn vader zeven jaar eerder per se niet had gewild dat hij vertrok. De weg die hij wilde afleggen wemelde van de gevaren en Namur wilde niet riskeren dat hij hem zou kwijtraken ... hij had tenslotte zijn vrouw ook al verloren.

Namur had nooit graag over haar willen praten. Alquin wist niet waarom, maar hij kende zijn vader goed en hij had begrepen dat het niet

alleen kon zijn omdat de herinnering te veel pijn deed.

Er moesten nog andere, heel

belangrijke redenen zijn waarom de elf het verhaal over zijn vrouw aan niemand wilde onthullen. Zelfs niet aan zijn enige zoon.

Mistral, dacht Alquin. Dat was het enige wat hij van zijn moeder wist: die prachtige naam, die hij 's nachts zo vaak hardop had uitgesproken. Instinctief legde hij zijn hand op zijn sabel, die hij dezelfde naam gegeven had.

Mistral.

Die naam had hij op een avond bijna per toeval ontdekt.

Hij was destijds pas negen jaar oud. Het was laat in de herfst, en hij was met een ruk wakker geschrokken omdat hij een nare droom had gehad. Op zijn tenen was hij naar de slaapkamer van zijn vader geslopen, twijfelend of hij hem zou wekken of niet, maar in de deuropening was hij blijven staan: Namur lag niet te slapen, zoals hij had gedacht, maar zat op het voeteneind van zijn bed omringd door vreemde stukken perkament die Alquin nooit eerder had gezien. En hij fluisterde die naam.

Mistral.

De kleine Alquin was roerloos blijven staan,

zonder iets te zeggen, en hoe meer tijd er verstreek, hoe meer hij ervan overtuigd raakte dat het de naam van zijn moeder was. Vanaf dat moment had hij de naam gekoesterd als een dierbare schat, tot de dag, nog niet zo lang geleden, waarop die naam uit de nevelen van zijn verleden was komen opborrelen om zijn Lotsabel te laten schitteren met een nieuw licht ...

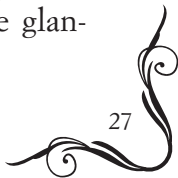
Alquin schudde zuchtend zijn hoofd. Dit was niet het moment om daaraan te denken. Nu moest hij genieten van de warme ontvangst in het Dorp van de Huizen met Puntdaken, en van het genoegen om na zo lange tijd weer eens thuis te zijn. Maar diep vanbinnen wist hij wel één ding: een van de redenen waarom hij was teruggekomen was omdat hij de waarheid over zijn moeder wilde achterhalen. En als het juiste moment daar zou zijn, zou hij eindelijk met Namur praten. Deze keer zou die zich niet mogen terugtrekken. Alquin was geen kind meer; hij was een ridder, en hij had het volste recht om de geschiedenis van zijn familie te leren kennen, hoe pijnlijk die misschien ook was. Of hoe geheimzinnig ...

Vader en zoon liepen stevig door, arm in arm, zonder iets te zeggen. Goudoog kwam achter hen aan. Toen ten slotte achter een groepje fruitbomen de woning van de Sterrenelf verscheen, hield Alquin zijn adem in.

‘Thuis ...’ mompelde hij, maar hij zei het zo zachtjes dat zijn vader hem niet eens hoorde.

Het huis met twee verdiepingen zag er nog net zo uit als vroeger. Een groot erf met hagelwit grind nodigde de voorbijgangers uit om te blijven staan bij het kleurige uithangbord, dat piepend op en neer bewoog in de wind. Het was een licht briesje, maar het voerde wel de geur van pas gemaaid gras en zomerbloemen met zich mee. Alquin haalde diep adem en snoof de lucht op. Daarna vloog zijn blik naar de overkant van de tuin: naar de weilanden met de dieren, naar het verse hooi dat in de zon lag te drogen, naar het dak van de smederij naast het huis, de lichtgekleurde stenen en de glanzende ramen ...

Goudoog was de jongen achterop gekomen en gaf hem met zijn snuit een duwtje in de rug.

‘Ja, je hebt gelijk’, knikte Alquin, met zijn ogen dwalend over de heuvels van zijn kindertijd. ‘We zijn allebei moe van de reis, en ik laat me hier meevoeren door herinneringen!’

Namur glimlachte en keek toen bedeesd naar de blauwe draak. ‘Eh, waar moet zij ...’

‘Het is een hij’, verbeterde de ridder terwijl hij Goudoog geruststellend aaide.

Zijn vader bloosde: ‘Aha, ik snap het ... dus hij ... nou, waar moet hij ... ik bedoel ... waar gaat hij meestal ...’ Hij voelde zich heel stom dat hij het moest vragen, maar hij had nu eenmaal geen verstand van draken!

Alquin begreep meteen wat Namur bedoelde en schoot hem vlug te hulp: ‘Maak je geen zorgen, papa, Goudoog heeft geen speciale plek nodig’, zei hij. ‘Voor een paar dagen kan hij prima hier buiten slapen. Dan kan hij op jacht gaan en zelf voor zijn eten zorgen, en in deze mooie zomernachten zal het geen probleem zijn om onder de sterrenhemel te slapen ... toch, maatje?’

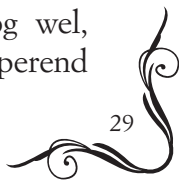
De draak liet een lange, goedkeurende fluittoon horen, en Namur leek gerustgesteld.

‘Prima’, zei hij. ‘Laten we dan maar naar binnen gaan, jongen. Je wilt vast nog even uitrusten voor het middageten, of niet soms? Je zult zien dat alles nog precies zo is als toen je vertrok!’

Er was echter wel degelijk iets veranderd. Dat zag Alquin zodra hij over de drempel was gestapt: eerst was het alleen een gevoel van verwarring, maar toen snapte hij wat er niet klopte in zijn oude huis. Waar waren alle wapens en harnassen gebleven die zijn vader had gesmeed?

De jongen keek verbijsterd om zich heen en gluurde door de ingang van de smederij: die ruimte zag er heel anders uit dan hij zich herinnerde. Vroeger was die boordevol geweest met harnassen, helmen, schilden, messen, maliënkolders, handschoenen in drakenleer, lansen en talloze andere voorwerpen die glinsterden in het zonlicht.

Natuurlijk, de smidsoven was er nog wel, en zoals altijd brandde daar een knapperend

vuurtje in, maar er was nergens meer een wapen of iets te bekennen ...

Alquin zette aarzelend een paar stappen de smederij in. Op de grote eikenhouten tafel stonden potten in allerlei vormen en maten, gipsen beeldjes, glazen kannen en zelfs een beeld van sterrensteen, een zeldzaam erts kristal dat alleen in het Sterrenrijk te vinden was.

‘Maar ... wat is hier gebeurd?’ stamelde Alquin met grote ogen van verbazing. ‘Waar zijn alle harnassen gebleven? Waar zijn al je prachtige antieke zwaarden die je zo mooi aan de schouw had opgehangen?’

‘Ach jongen, dat is waar ook’, viel Namur hem in de rede. ‘Wat een sukkel. Ik heb het je nog niet verteld, geloof ik, hè?’

‘Wat niet?’

‘Nou ja, eigenlijk is er niet veel te vertellen’, zei de elf terwijl hij over zijn hoofd streek.

‘Ik ben de laatste jaren gestopt met wapens maken. Ik heb genoeg van harnassen en helmen!’

‘Wat zeg je?!’ riep Alquin geschrokken.

‘Ik geloof dat ik wat te oud begin te worden voor sommige dingen’, verklaarde Namur. Er gleden een weemoedige waas over zijn blauwe ogen. ‘Het is tijd om te vergeten ...’ voegde hij er fluisterend aan toe met een verlegen blik op de grond, alsof hij iets te verbergen had.

Alquin kon zijn oren niet geloven. ‘Dat meen je toch niet serieus?’

Namur lachte, maar het klonk niet erg overtuigend. ‘Jawel, het is zo. Ik wilde me voortaan wijden aan iets wat meer ... laten we zeggen ontspannend is. Nu ben ik de Hofbeeldhouwer. De smidsoven functioneert nog steeds, zoals je kunt zien, maar ik smelt nu geen metaal meer

om daar helmen en wapens van te maken. Ik gebruik het vuur om er aardewerk in te bakken en om glas te blazen.'

Met grote stappen beende hij door de ruimte en pakte het beeld van sterrensteen vast om aan zijn zoon te laten zien: het was een prachtige zeemeermin met glanzend lang haar. Het was heus een schitterend beeld, maar Alquin kon niet begrijpen waarom zijn vader ineens zo'n andere weg in was geslagen, en de verklaring die hij had gegeven vond hij ongeloofwaardig. Namur was altijd dol geweest op zijn werk als Hofsmid. En trouwens, waarom moest hij zo nodig iets vergeten? Wat was dat dan? Het verleden? Zijn zoon die was vertrokken? Of schulde er een andere waarheid achter dat besluit, dat zo onlogisch leek?

PIJNLIJKE HERINNERINGEN

De dag verliep rustig, ook al draaide Alquins gedachten voortdurend om het vreemde verhaal van zijn vader.

Na het eten ging de jonge elf Goudoog verzorgen, en beseftte hij tot zijn verbazing dat de eerste dag van zijn verlof er alweer bijna op zat. Hij hoorde het getsjirp van de krekels en het ruisen van de wind.

‘Ik weet niet of ik er nog een keer over moet beginnen bij mijn vader’, zei Alquin tegen zijn drakenvriend. ‘Misschien is het echt zoals hij het zegt.’

Goudoog keek zijn ridder recht aan: hij had al sinds hij heel klein was een speciale band met Alquin, waardoor hij precies wist hoe die zich voelde.

De elf zuchtte. ‘Maar aan de andere kant, ik ken mijn vader goed genoeg: hij verbergt iets voor me. Ik weet dat hij dat alleen maar

doet voor mijn eigen bestwil. Alleen ben ik nu allang ...'

De blauwe draak bracht zijn schubbige snuit naar Alquin toe om hem te troosten. De elf glimlachte en liet zijn zorgen van zich afglijden, geholpen door dat liefdevolle gebaar.

'Ik ben geen klein kind meer', besloot hij, en daarna liep hij weer naar het huis, terwijl de ondergaande zon plaatsmaakte voor een donkere hemel waarin de eerste sterren zichtbaar werden. 'Ik ben een ridder. Ik ben sterk genoeg om de waarheid aan te kunnen, wat die dan ook inhoudt. En ik wil de zorgen die mijn vader kwellen met hem delen.'

Alquin vond Namur in de smederij, waar hij de grote oven had opengemaakt en er aardewerk uit haalde dat hij net gebakken had. De hitte daarbinnen was ondraaglijk. De lucht was droog en de hele ruimte rook naar klei, stof en hittebestendige verf.

'Ha, jongen!' zei de smid stralend toen hij

hem zag binnenkomen. ‘Wil je deze potten daar even bovenop zetten? Pas op, ze zijn bloedheet.’

Dit was de gelegenheid waar Alquin op had gewacht. ‘Ik weet nog hoe je hier je zwaarden smeedde ...’ begon hij toen hij het dienblad met de net gebakken potten aanpakte. Vanuit zijn ooghoeken keek hij hoe zijn vader op zijn woorden reageerde.

Namur kreeg een ernstige uitdrukking op zijn gezicht.

‘Ik kon uren naar je kijken’, vervolgde Alquin. ‘Het was zo mooi om je aan het werk te zien ...’

Namur krabde aan zijn slaap, alsof hij een vervelende gedachte wilde verdrijven, maar Alquin ging gewoon door met oude herinneringen ophalen. Hij wilde per se uitzoeken waar zijn vader last van had, hoe dan ook. Ook al zou hij zich daarmee een woedeaanval op de hals halen. ‘Het is echt jammer dat je niks gehouden hebt van wat je gesmeed hebt ...’

‘Ach, hou toch op!’ bromde zijn vader terwijl hij met zijn grote hand door de lucht wapperde. ‘Dat was alleen maar roestige rommel, meer niet.’

Alquin schudde zijn hoofd. ‘Die prachtige zwaarden van jou ... rommel? Is dat een grapje? Ik kan me nog goed herinneren hoe je dat zwaard voor de koning van het Centaurenrijk had gesmeed.’

De oude smid kreeg onwillekeurig een glinstering in zijn ogen, even was er weer de schittering van zijn vroegere trots en passie. ‘O ja, nou en of! Hoe kon ik dat vergeten! Het heft was uit één stuk smaragd gesneden, en het lemmet was van het fijnste kobalt staal. Ik ben er drie maanden mee bezig geweest.’

‘En dat schild voor de prins van het Heuvelrijk?’

Namur begon hartelijk te lachen. ‘Ach, mijn jongen! Wat een werk was dat, hè? Dat schild was helemaal bedekt met kleine edelstenen. Weet je nog toen ik het zakje met die steentjes had laten vallen, en ze door het hele huis rolden?’

Alquin moest ook lachen. ‘We waren een hele nacht bezig om ze allemaal op te rapen!’

Namur had tranen in zijn ogen van het lachen. Hij veegde zijn gezicht af met zijn schort

en probeerde tot bedaren te komen.

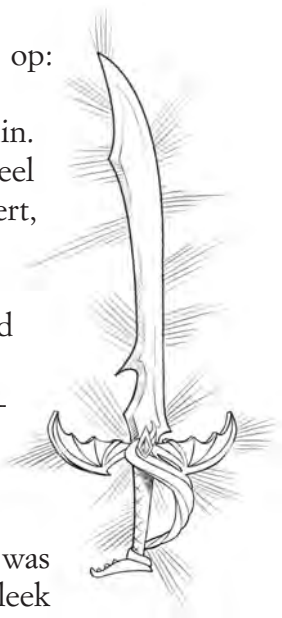
Nu of nooit, zei Alquin bij zichzelf.

‘En wanneer heb je deze gesmeed?’ vroeg hij terwijl hij zijn sabel tevoorschijn haalde.

Zijn vader zette grote ogen op: ‘Maar dat is ...’

‘Ja, dat is ’m’, beaamde Alquin. ‘Hij ziet er nu natuurlijk heel anders uit dan jij je hem herinnert, maar het is écht jouw sabel. Die je me hebt gegeven op de dag dat ik naar het Riddereiland vertrok.’

Namur kwam weifelend dichterbij, met zijn blik strak op het wapen gericht. Het was ongetwijfeld zijn sabel, maar het was wel erg veranderd! Het was honderd keer mooier en het leek honderd keer sterker. Het lemmet schitterde in het licht van de vlammen uit de oven, en het sierlijke heft in de vorm van drakenvleugels lichtte extra op.

De Sterrenelf stak zijn hand uit en Alquin reikte hem de sabel aan.

‘Niet te geloven, hij is zo licht als een veertje’, zei zijn vader onder de indruk. ‘En heel goed gebalanceerd.’

‘Hij is ook nog eens onverwoestbaar’, voegde Alquin eraan toe.

Namur kon zijn ogen niet geloven. ‘Hoe heb je hem dan zo kunnen veranderen?’

Alquin vertelde zijn vader over de Dromers die de legendarische Lotzwaarden hadden gemaakt. Hij vertelde over zijn missie naar dat verre rijk, over de Droomster Somnia en haar broer Yorius. En ten slotte legde hij uit dat zijn oude sabel door Somnia was veranderd, als dank omdat hij haar volk had geholpen.

‘Hij is schitterend’, vond Namur.

‘Ja, en ik heb hem ook een naam gegeven ... Mistral’, fluisterde Alquin.

De uitdrukking van zijn vader veranderde op slag. Het gezicht van de Sterrenelf vertrok in een grimas van verdriet. De Lotsabel glipte uit zijn handen en viel kletterend op de grond.

‘Wat ... wat zei je daar?’ vroeg hij geschokt,

met een rood gezicht. ‘Hoe kom je aan die naam?!’

Alquin liet zich niet intimideren door de dreigende toon van de smid. ‘Zo heette mijn moeder toch?’

Namur ging recht voor hem staan en keek hem met grote ogen aan, alsof hij elk moment in woede zou uitbarsten. Maar hij hield zijn woede in en liep terug naar de oven, die nog steeds open stond, en begon er zonder verder een woord te zeggen nieuwe potten en vazen in te zetten.

‘Heb je niks meer te zeggen?’ vroeg Alquin verbaasd. Hij had alles verwacht, behalve deze geforceerd rustige reactie.

‘Nee’, siste zijn vader ijsig, en hij bleef met zijn rug naar hem toe staan.

De jonge elf stooft op: ‘Maar ik heb het recht om het te weten!’ riep hij met gebalde vuisten. Hij bukte zich, pakte zijn sabel van de grond en bekeek die nauwkeurig. Hij was in de war: er krioelden talloze tegenstrijdige emoties in zijn hart. ‘Zo heette mijn moeder toch? Kom op ... ik ben haar zoon! Waarom heb je me nooit iets

over haar verteld? Waarom trek je elke keer zo'n somber gezicht als ik je iets over haar vraag? Wat verberg je voor me? Het is niet eerl...'

Zijn woorden werden onderbroken door een geluid van brekend aardewerk: Namur had het dienblad in de oven laten vallen, en de vonken vlogen alle kanten op. Hij wendde zich naar Alquin; zijn gezicht was vertrokken van woede, maar zijn ogen verrieden een intense droefheid.

'Jongen,' zei hij, zwaaiend met zijn grote eeltige vinger, 'dat zijn dingen waar ik niet meer aan wil denken! Dat snap jij niet!'

Alquin wilde iets terugzeggen, maar Namur gaf hem geen kans. Hij stond op en beende de smederij uit, waarna hij stampend een trap opging en een deur achter zich dicht smeed.

In eerste instantie wist Alquin niet wat hij moest doen. Er ging een golf van teleurstelling door hem heen, en uiteindelijk rende hij het huis uit. Hij sprong op de rug van Goudoog en vroeg de draak om meteen weg te vliegen.

Noch vader, noch zoon had gemerkt dat er in de mand met hout die naast de oven stond een gloeiend kooltje was gevallen.

De hemel was bezaaid met sterren. De volle maan prijkte boven het Zilveren Sikkelgebergte.

Alquin zat verdrietig in de Vallei van de Vallende Sterren. Zo nu en dan zag hij aan de hemel een ster die een zilveren boog vormde aan de hemel. Met de rug van zijn hand veegde hij een traan weg, en voor de zoveelste keer sinds hij, na de ruzie met zijn vader, hierheen was gevlucht deed hij een wens.

Het was steeds dezelfde wens: ik wil te weten komen wie mijn moeder is.

De jongen slaakte gelaten een zucht, sloot toen zijn ogen en ging tegen Goudoog aan liggen.

Alsof hij zijn ridder wilde opvrolijken richtte de blauwe draak zijn gele ogen op de maan en begon zachtjes te zingen. Alquin wist dat blauwe draken wel vaker zongen op verdrietige momenten, en hij vond het prachtig.

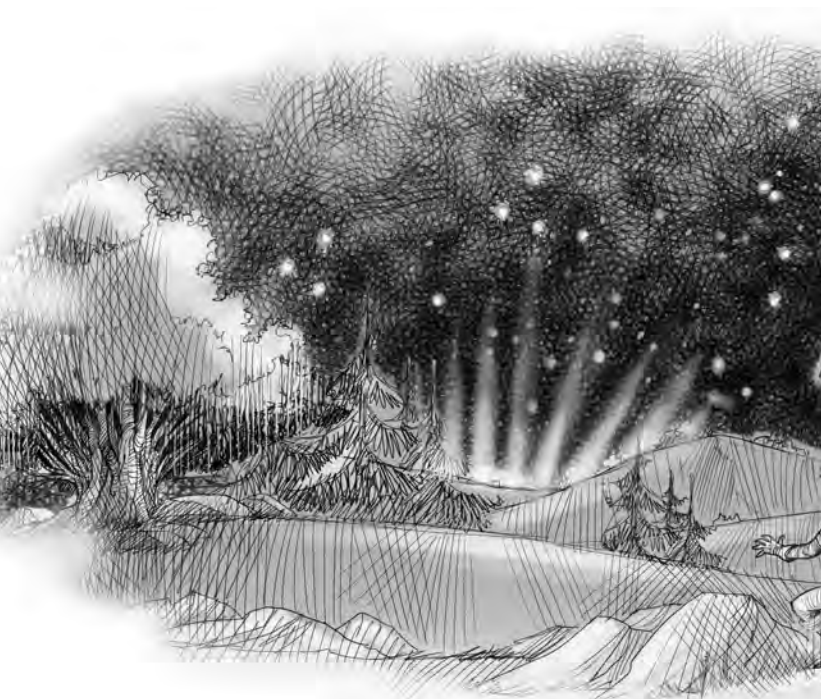
De jongen bleef een tijdlang zwijgend naar de sterren kijken. Toen hij eindelijk de juiste

woorden vond, zei hij in de stille duisternis van de vallei: 'Heb ik er fout aan gedaan, denk je? Ik ben bang van wel ...'

De blauwe draak legde zijn lange hals geruststellend om hem heen.

'Ik had kunnen bedenken dat mijn vader zo zou reageren. Ik had een beter moment moeten afwachten, moet je zien wat een puinhoop ik er

nu van gemaakt heb! Denk je dat hij het me zal vergeven?’

Hij zuchtte. Deze keer had hij het echt verpest.

‘Het was ... het is mijn grootste wens, Goudoog, om meer over mijn moeder te weten te komen. Maar nu ...’ Hij maakte zijn zin niet af; zijn oog viel op iets vreemds in de verte.

Tot zijn schrik zag Alquin dat de horizon vuurrood was in de richting van het Dorp van de Huizen met Puntdaken.

Er is brand! besepte hij, en zijn gezicht trok bleek weg. Zo te zien was het ook nog eens vlak bij zijn huis!

‘O nee! Papa!’ riep hij uit.

Hoe dit afloopt en waarom Alquin uiteindelijk op zoek gaat naar zijn moeder lees je in *Het Kristallen Zwaard* van Geronimo Stilton!

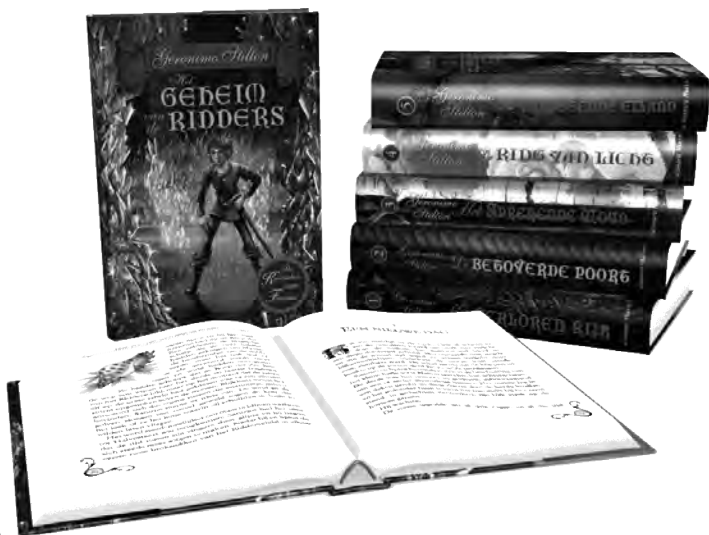
RIDDERS VAN FANTASIA

Net als de vrede lijkt te zijn weergekeerd in Fantasia slaat het noodlot opnieuw toe. In deel 1 van deze serie, *Het Dromenlabyrint*, is het mysterieuze Dolende Dromerseiland het doelwit. Het wordt bewoond door de Dromers, een oud volk dat ooit in staat was hun dromen werkelijkheid te laten worden, maar nu gevangen is in een eeuwige slaap. Er is iets aan de hand op dat eiland en Saturno stuurt drie jonge ridders, Zordan, Alena en Alquin, die persoonlijk door hem zijn opgeleid, op pad om uit te zoeken wat.

KRONIEKEN VAN FANTASIA

Ridders van Fantasia is het vervolg op de succesvolle serie Kronieken van Fantasia van Geronimo Stilton. In deze super spannende fantasyreeks volgen we de avonturen van de jonge boself Saturno en zijn vrienden Spica, Regulus en Robinia in hun strijd tegen het kwaad in Fantasia.

In het fantastische, grote rijk, waar ooit vele volkeren vreedzaam naast elkaar leefden, lijkt het kwaad langzaam maar zeker de overhand te krijgen. De vrienden zullen het niet alleen moeten opnemen tegen hun grootste vijand, de heksen, maar ook tegen al hun bondgenoten. Van bloeddorstige draken en meedogenloze orken, tot ijzingwekkende zeeslangen die met z'n honderden tegelijk lijken aan te vallen. Zal Fantasia gered worden uit de klauwen van al deze kwaadaardige monsters? Lees de *Kronieken van Fantasia* en je komt erachter!

Geronimo Stilton is een wereldwijd beschermde merknaam.
Alle namen, karakters en andere items met betrekking tot Geronimo Stilton zijn het copyright, het handelsmerk en de exclusieve licentie van Atlantyca SpA. Alle rechten voorbehouden.
De morele rechten van de auteur zijn gewaarborgd.
Gebaseerd op een idee van Elisabetta Dami.

Tekst:	Geronimo Stilton
Oorspronkelijke titel:	La spada del destino
Omslag:	Iacopo Bruno
Illustraties binnenwerk:	Danilo Barozzi
Kaarten:	Carlotta Casalino
Vertaling:	Manon Smits & Pieter van der Drift

- © 2013 Edizioni Piemme S.p.A, Corso Como 15, 20154 Milaan, Italië
- © Internationale rechten: Atlantyca S.p.A, Via Leopardi 8, 20123 Milaan, Italië www.atlantyca.com - contact: foreignrights@atlantyca.it
- © Nederlandstalige uitgave : Bv De Wakkere Muis, Amsterdam 2014

www.geronimostilton.nl
www.geronimostilton.be
www.geronimostilton.com
www.riddersvanfantasia.nl

Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheese Makers' Association. Wil je meer informatie ga dan naar www.stiltoncheese.com